

Hongarije 2015

Reisverslag 2015

Op 30 juli was het dan eindelijk zover! Na maanden van voorbereiding en anticipatie was het dure se Mara transport aangebroken. De reis verliep voorspoedig en zo legden wij met zijn zessen ins ons busje op onze eerste dag razendsnel 1200 km af naar het Hongaarse Gyor . Op dag Twee Hadden we slechts 450 kilometer for the boeg naar Novi Sad, DUS voldaan Goede moed Vertrokken we Richting Servië. Helaas kregen we pech en brachten we al snel twee uur door in de berm. Later vertrokken ontmoetten we een Hongaarse leenauto alsnog naar Novi Sad.

Project 1 – Novi Sad

Na de lange reis was het de volgende dag in het project om te bezoeken. In Novi Sad bezochten we een dagopvang voor straatkinderen. In de Balkan zijn dit primaire kinderen van Roma afkomst. Ro ma's zijn nomadisch volk en worden vaak ook wel zigeuners genoemd. Ze worden in grote delen van de Balkan nog steeds als tweederangs burgers gezien en hebben niet de gelijke kansen als de rest van de bevolking.

De opvang is vrijblijvend en de kinderen mogen inlopen tussen 8 uur 's ochtends en 's avonds. Wij hebben op de eerste dag van ons bezoek voorzien van knutselspullen.

Na een driftig potje voetbal, de Mara's tegen de jongens van de opvang, waarbij wij zegenvierden, was het tijd om samen met de kinderen gebruik te maken van de door ons meegebrachte knutselspullen. Er zijn tientallen armbandjes gemaakt door zowel de kinderen als ons. Deze zijn na afloop ook uitgewisseld zodat we allemaal een aandenken zouden hebben aan elkaar. Met de belofte dat we morgen terug zouden komen, hebben we die dag de opvang verlaten.

Zoals beloofd stonden we de volgende ochtend weer op de stoep om de begeleidster van de opvang mee te nemen om inkopen te doen. Ze had onder andere snacks en andere etenswaren nodig, rugzakken en kleine prijsjes voor schoolprestaties. De opvang probeert doormiddel van die kleine prijsjes de kinderen zo veel mogelijk te stimuleren om hun best te doen op school, omdat dit hun kansen op een goede toekomst vergroot. Op die manier had een slimme jongeman van een jaar of 8 zelfs een fietsje gekregen omdat hij uitblonk in zijn klas!

Uren later kwamen we weer bij de opvang met tassen vol. Om dit eerste project mooi af te sluiten gingen we nog even samen met de kinderen aan de slag met het al eerder afgeleverde knutselmateriaal. Maar de kunst van origami leek niet aan ons besteed, terwijl de kinderen met het grootste gemak mooie hartjes en sterretjes wisten te vouwen. Helaas kwam hiermee ons bezoek aan de opvang tot een einde. Het deed ons pijn om te zien hoe de verschillende kinderen omgaan met zo'n afscheid. De oudere kinderen hielden zich afstandelijk en gedroegen zich onverschillig terwijl de kleine kinderen ons blij uitzwaaiden en vroegen wanneer we weer terug zouden komen. Maar omdat wij wisten dat wij hun blij gezichtjes waarschijnlijk nooit meer terug zouden zien vertrokken we met lood in onze schoenen richting onze bus.

Project 2 – Izida

Het volgende project dat op het programma stond was een dagopvang voor gehandicapte jeugd en volwassenen, genaamd Izida. Hiervoor moesten we naar Feketic, een klein dorpje op steenworp afstand van Novi Sad. De oprichtster van deze opvang besefte zich, toen zij zelf een gehandicapte dochter kreeg, dat er in de omgeving helemaal niks voor deze doelgroep bestond en daarom begon ze zelf een initiatief. Dit begon klein met alleen eerst haar eigen dochter en

een à twee anderen. Maar al snel hoorden andere ouders van de dagopvang en kwamen er steeds meer jeugd en volwassenen bij. Zo nam de opvang snel haar hele huis over en heeft ze zelf moeten verhuizen om dit grote pand nog steeds beschikbaar te kunnen houden voor de dagopvang. Nu is het huis mooi opgedeeld in verschillende ruimtes die allemaal mogelijkheid bieden voor verschillende activiteiten. Het voordeel van deze verschillende ruimtes is dat er in kleinere groepjes gewerkt kan worden, wat betekent dat er meer individuele aandacht is voor de bezoekers.

Onder de ruimtes bevinden zich onder andere een naaiatelier, een klaslokaal en een sportruimte. Buiten staat een prachtige kas die ze als donatie hebben ontvangen van een andere Nederlandse organisatie. In en om de kas verbouwen ze verschillende kruiden om zelf te gebruiken en om te drogen. Wij hebben allemaal een mooi handbeschilderd potje kruiden mee gekregen als aandenken. De kruiden zijn ook te koop, evenals prachtige handgemaakte sieraden, tassen en kussens. Allemaal producten gemaakt op de dagopvang zelf! Alle opbrengsten hiervan worden dan ook gebruikt ter verbetering van de opvang.

Na een rondleiding door de opvang hebben wij samen met de bezoekers de goederen uitgeladen, wat zorgde voor tranen van geluk bij de oprichtster. We hadden onder andere pannen, handdoeken, knutselpullen, bestek en borden meegenomen voor de dagopvang. Daarnaast hebben we ze ook voorzien van een grote lading lang houdbare voedingsmiddelen zoals bloem, suiker en olie. Na een mooie groepsfoto was het tijd voor ons om te vertrekken richting Belgrado.

Project 3 – Belgrado

Na een korte rit kwamen we aan in deze prachtige metropool. In deze enorme stad hebben wij eveneens een dagopvang voor straatkinderen, wat ook hier voornamelijk Roma kinderen zijn, bezocht. Een doelstelling van deze opvang is dat ze hun kinderen proberen te voorzien van warme maaltijden zodat ze niet met een lege maag de straat op hoeven. Hun vraag aan ons was dan ook of zij die maaltijden van ons konden ontvangen. Dankzij onze donateurs en de verdere opbrengst kunnen wij deze opvang 2 tot 3 maanden voorzien van warme maaltijden! Tot grote vreugde van de begeleiders die hun ziel en zaligheid in deze opvang hebben gelegd. Ons bezoek begon daar met een rondleiding door de opvang waarna we snel de kinderen mee naar buiten namen voor een potje voetbal, badminton en touwtje springen. De hitte en de fanatieke kinderen zorgden voor een zware strijd, wat resulteerde in twee gesneuvelde badmintonrackets. Om wat bij te komen van de hitte hebben we samen met de kinderen nog wat gekleurd en getekend in de opvang. Daar heeft een begeleidster ons verteld over hun dromen en doelen voor de toekomst. Ze willen bijvoorbeeld tonnen plaatsen om kleding in te kunnen zamelen, zoals wij dat in Nederland ook kennen.

Project 4 – Children are the Future

Na genoten te hebben van de prachtige ongerepte natuur van Montenegro kwamen we aan in Albanië, wat al snel als een soort cultuur schok voelde. Verkeersregels leken hier niet te gelden. Inhalen gebeurde linksom, rechtsom en als het nodig was ook door de berm. Stoppen midden op de snelweg leek de normaalste zaak van de wereld en bij rotondes was het aan de bestuurders zelf om te bepalen of ze er een tweebaansweg van wilden maken of eventueel zelfs een vijfbaansweg.

's Ochtends ontmoetten wij daar onze contactpersoon, Anila, van de organisatie Children are the Future (CAF). Dit is een non-profit organisatie die zich inzet voor het verbeteren van de levens van kinderen in Albanië en voor gelijke kansen voor hun ontwikkeling.

Deze organisatie heeft contact met verschillende scholen door het hele land die steun nodig hebben. Ze werken niet alleen samen met meerde scholen, maar ook met meerdere Mara's! Sinds 2009 krijgt CAF al bezoek van Mara's uit heel Nederland. Het is dus ook een terugkerend en lopend project binnen onze stichting, wat betekent dat wij de voortgang echt met eigen ogen zien.

Onze bus werd volgeladen en klaar gemaakt voor de reis naar het plaatsje Rubik de volgende dag, waar de school die we gingen bezoeken gevestigd is. Onze bijdrage aan deze school was een donatie in de vorm van boeken, landkaarten, wereldkaarten, een wereldbol en andere schoolmaterialen. Ook hebben ze van ons sportspullen in de vorm van voetballen, turnmatten en hesjes ontvangen. Bovendien hebben wij de school voorzien van brandblussers.

Tot onze verbazing en blijdschap had een erg groot deel van de kinderen de hele ochtend op ons gewacht, ondanks dat ze eigenlijk vrij hadden omdat het vakantie was. Samen met een aantal leraren en de oud directeur stonden ze ons op te wachten. Dit maakte onze ochtend helemaal goed en samen met de scholieren brachten we het materiaal naar binnen waarna er tijd was voor het uitpakken en bekijken van de spullen en een gesprek tussen de scholieren en ons te voeren. Ook hier kregen we een rondleiding en waren we onder de indruk van wat de school bereikt had! Alles zag er goed uit en het bood de kinderen de kans om zichzelf te ontwikkelen. Onze rondleiding door de school werd gecompleteerd door een bezoek aan het Franse toilet, op de Balkan ook wel beter bekend als de 'cucevac'. Na dus nog een cultuur shock was het tijd om afscheid te nemen van de scholieren en nog wat te gaan drinken met de voormalig directeur en een erg betrokken lerares Engels. Deze lerares was voor ons een geschenk uit de hemel, zij had de kinderen vlekkeloos Engels bijgebracht waardoor we zelfs met de jongste scholieren moeiteloos konden communiceren. Met dit afscheid kwam ook een einde aan ons bezoek aan de projecten.

Vol indrukken en emoties gingen wij nog even uitwaaien in Kroatië. Eenmaal bijgekomen van ons Balkan avontuur was het tijd om koers te zetten naar Maastricht. Tot onze eigen verbazing reden wij in één adem naar huis.

Dit allemaal is te danken aan onze sponsoren, donateurs en het Maastrichtse studentenleven dat ons gesteund heeft en gelooft heeft in onze plannen en doelen!